

være særlig Grund til i denne Situation at nævne Forsvarssagen. Der er neppe noget, der bedre end denne Sags Ordning kan hæve Landets Anseelse udadtil. Vi kunne neppe ad nogen anden Vej give os selv og hele Verden et klarere, eftertrykkeligere og uomstødeligere Bevis paa, at vi paa Bunden er en sund, levedygtig, villiekraftig Nation, end derved, at vi ere i Stand til at samles, enes og gaa op i en saa stor national fælles Opgave, og der var navnlig Grund til udtrykkeligt at nævne Forsvarssagen, fordi der i de sidste 14 Dage har lydt adskillige Røster om, at netop den Katastrofe, der nu er indtraadt, skulde bruges til at lægge Sten i Vejen for Forsvarssagen, til at udskyde Løsningen af denne Sag, gøre det vanskeligt at naa til en Overenskomst om en ny og endelig Ordning, Røster, som melde om den økonomiske Ruin, der har ramt store Dele af Befolkningen ved de sidste Dages Begivenheder, og som skulde gøre det vanskeligt for os at afse, hvad der maatte anses for nødvendigt til at løse denne store Opgave, Forsvarssagen. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg synes, at det vilde være den største Skændsel, som endnu kunde slutte sig til al den Skændsel, der er overgaaet os i Forvejen, om de Begivenheder, som ere forefaldne, skulde bidrage i allermindste Maade til at forhindre eller standse Forsvarssagens Gang henimod en heldig og snarlig Løsning, om det virkelig skulde kunne siges i Europa. Der har det længe heddet sig saaledes, naar man præsenterede sig som Dansk paa et eller andet Sted, hvor der var mange Mennesker til Stede, som kendte noget til vore Forhold: Ah, De er fra Danmark, fra det Land, som ikke vil forsvare sig. Det vilde dog være en endnu større Skændsel, om det nu ogsaa skulde hedde sig i alle disse Kredse, at nu har man i Danmark helt opgivet Ævred paa dette Punkt. Nu er man der bleven saa lamslaaet, at man ikke en Gang kan løse den Opgave, som enhver anden Nation har været i Stand til at løse. Det vilde være det største testimonium paupertatis, som vi kunde give os selv i den foreliggende Situation, og dertil maatte det nødigt komme. Forsvarssagens Løsning forekommer mig netop ved de sidste Tidens Begivenheder at blive mere paatrængende nødvendig end nogensinde tidligere, baade af Hensyn til Europa og af Hensyn til os selv. Det glæder mig at kunne nævne, at den ærede fungerende

Finansminister i en offentlig Udtalelse helt og holdent har kunnet vedkende sig den samme Opfattelse. Det forekommer mig, at det vilde have været smukt og godt, om Flertallet i sit Forslag til Beslutning her i Tinget ogsaa havde givet Udtryk for den samme Opfattelse, som vi have villet antyde ved at stille vort Forslag, saaledes som det lyder, at den sidste Opgave for den ny Regering skal være denne at bringe Forsvarssagen til hurtigst mulig Løsning paa Grundlag af den ansvarlige Sagkunds Krav, det eneste Grundlag, vi fra vor Side kunne erkende for betryggende.

Trier: Ligesom den sidste ærede Taler er ogsaa jeg bleven overrasket ved visse Dele af det Foredrag, som den ærede Ordfører for det foreliggende Forslag til Beslutning (Thomas Larsen) holdt. Hvorfor begynde med at genoptage de Angreb, som man i Fjor, da man endnu stod blind, mente at have Ret til at føre overfor dem, der advarede mod de Forhold, der nu ere afslørede? Jeg havde ventet mig noget andet. Jeg havde ventet mig, at den ærede Ordfører var kommen med Hatten i Haanden, havde banket paa, havde sagt: Jeg beder de Herrer, vi i Fjor angreb saa bitterligt, om Forladelse nu, da det har vist sig, at det var Dem, der havde Ret, og os, der havde Uret, at det er os, der maa erkende, at det havde været heldigt, om vi allerede i Fjor havde lyttet til Deres Stemme, og at det er Dem, der kunne forlange af os, at vi nu erkende det. Noget saadant havde jeg ventet, fordi det synes mig at stemme med selve Situationens Krav, og tillige af den Grund, at jeg synes, det bliver vanskeligt at paakalde alles forenede Kræfter om at raade Bod paa, hvad Ulykke der er sket, naar man begynder med paa ny at ville sprænge ud dem, som dog have set Ulykken, før andre saa den.

Den krigerske Tone, der for saa vidt var i den ærede Ordførers Foredrag, staar i øvrigt i en ejendommelig Modsætning til den blide Sørgemusik, der findes i selve det Forslag, han er Ordfører for: Sorg over Ulykken, Trang til at mildne, det er alt, hvad der siges — Udtryk, som med samme Ret og Grund kunde vælges, hvis der var Tale f. Eks. om et ødelæggende Hagelvejr, der var gaaet hen over Landets Marker, eller om en Farsot, der havde hærget. Nej, det er mere end en Ulykke, der er sket. Det er først og fremmest en Skam, der falder tilbage paa det Folk, i hvis Midte denne Skam har rejst sig, og